mate auukandjate hukkaminemise üle, paniwad tema wiha põlema, tema kuulutas Savonarola'le sõda elu ja surma peale, mille järje üle sel aeal kahtlust olla ei wõinud.

Teada oli kõikidel, et Aleksander Borgia ainult raha rohke wäljapuistamise mõnul paapstiks saanud oli. Temaga ühes astus jultunud kurjategu ristirahwa kõige kõrgema throoni peale. Awalik tapmine, salalik kihwt, waranduste ärariisumine oliwad pääwakorral. Nikkad kohkusiwad kutsumise eest paapsti söömalauale, nagu mõistetud surmanuhtluse eest. Kui ka paapst ja kõik Rooma-Katholiigi preestrid abieluta elama piawad, siiski oliwad sel paapstil wiis kõrwalist last ja ühe tütrega nende keskist, Lucretia Borgia, olla tema roojases elus elanud. Paapst Aleksander VI. suri wiimaks kihwti, mida tema kardinalidele määranud oli. Liiga ei olnud see mitte, kui Savonarola 80. laulu seletamises hüüdis: „Miks oled sina wiinamäe aida maha murdnud, et seal need kõiki katki kisuwad, kes mööda lähewad? Wiinamäge on metsiad üles tustinud, metsalised on teda ära rikkunud. Aid, mis kõlwatumaid kinni pidas, on ära lõhutud, nende kätte saawad nüüd kiriklikud ametid ja nemad tallawad waimu wilja jalge alla. Paapst on see sisetunginud siga, üks roojane, ülemeeline, kuri siga, see prassija waimulik mees,

see tige preester, kes mitte inimene ei ole, waid lojus, see astub Jumala altari ette, kes kõige öö omas soppas, omas roojas aeleb ja homikul oma kätt sakramentide külge pauna julgeb, kes tõe sõna kuulda ei taha ja ennast were üle röömustab." Seesuguseid sõnad, mis läbi kõige ristirahwa kõlasiwad, lõõtsutasiwad Aleksandri wiha surmawale wihkamisele. Weel ei julgenud tema küll awalikult ette astuda; Florenzi kohtud ja kodanikud seisiwad weel ühel meelel Savonarola eest. Aleksander katsus sellepärast kawaluse ja raha wõimu. Julgele mungale pakkus tema kardinali-kübarat, kui tema neid jutlusi maha jätaks. Sellega ei olnud paapst aga mitte kohalise mehe ette tulnud. Põlastusega tõukas Savonarola seda kõlwatumat pakkumist tagasi: „Mina ei himusta," tunnistas tema ühes omas jutlustes, „piiskopi-kübaraid ega suuri ega weikeid mitraid; mina himustan ainult seda, mida Sina oma pühadele annud oled: surma, üht punast kübarat, üht kübarat täis werd." — Sellega oli tema saatus kinnitatud. Tunnistajate-kroon, mida tema ise omale sagedast ette kuulutanud, pidi pea tema omaks saama.

Savonarola kohta pidi see pahaks minema, et tema kiriklik puhastamise-töö tema kaaswõitlejate politika-tööga kokku langes. Teisiti ei wõinud see aga sel aeal olla. Aearaamatute kirjutajad on